

ยาตอง

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “กินเหล้าเพื่อรักษาโรคผิวดีลใหม่คะ”

กราบนมัสการหลวงพ่อ

ดิฉันอยากทราบว่าหากเราป่วยและจำเป็นต้องรักษาด้วยการกินเหล้า เช่น วอดก้า ในจำนวน ๒ ข้อนได้ะ ผสมกับสมุนไพรตัวอื่น แบบนี้จะผิวดีลใหม่คะ อีกอย่างหนึ่งคะ ดิฉันจะถืออุโบสถศีลทุกวันพระ หากต้องกินเหล้าเพื่อรักษาโรคแบบนี้จะผิวดีลหรือไม่

ตอบ : อันนี้เป็นปัญหาโลกแตกเนาะ ปัญหาโลกแตก

เรื่องศีล ศีล เห็นใหม่ ศีล ถ้าพูดถึงเรื่องศีล ศีล สมาธิ ปัญญา คำว่า “รักษาศีล รักษาศีล” ถ้ามีรักษาศีล เห็นใหม่ ในพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนา ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีการรักษาศีล ถ้าศีลสะอาดศีลสมบูรณ์นะ กฎหมายแทบ แทบไม่ต้องบังคับใช้เลย นี่ขนาดเขียนมีศีล เป็นชาวพุทธเรามีศีลมีธรรมอยู่แล้ว เรามีกฎหมายก็ยังมีข้อบกพร่อง มีการหลอกลวงกันมหาศาล เพราะมันผิวดีลไง ที่นี้ต้นเหตุๆ มันเรื่องของศีลก่อน

ถ้าเรื่องของศีลนะ ศีล ๕ ถ้าศีล ๕ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลโดยธรรมชาติของชาวพุทธเขาต้องรู้จักศีล ๕ ถ้ารู้จักศีล ๕ ขึ้นมา ศีล ๕ เวลาไปตามงาน เห็นใหม่ เวลาขอศีลๆ เวลา ขอศีลขอถือ ๓ ข้อบ้าง ขอ ๔ ข้อบ้างนี่ ข้อนั้นถือไม่ได้ ขอนี้ ถือไม่ได้ เพราะเริ่มต้นมาตั้งแต่นั้น ถ้าเริ่มต้นตั้งแต่นั้นขึ้นมา เห็นใหม่ มันก็เลยเป็นสังคมแบบนี้ สังคมแบบหน้าไหว้หลังหลอก เวลาหลวงตาท่านพูดถึง “เวลาขอศีลๆ มันเหลือแต่ศูนย์” ขอศีลไปแล้วมันไม่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ศีลมันก็เป็นแค่ แค่พิธีกรรม นี่อาราธนาศีลๆ เป็นพิธีกรรม เห็นใหม่

เวลาชาวพุทธ เวลาชาวพุทธเราเจริญรุ่งเรือง เจริญรุ่งเรืองด้วยวัฒนธรรม ด้วยศาสนพิธี ก็ด้วยคิตรูปแบบ พอรูปแบบ ขึ้นมาก็ทำ เห็นไหม ฉะนั้น เวลาพุทธศาสนาต่างนิกายๆ ความเชื่อ ก็แตกต่างกัน วัฒนธรรมก็แตกต่างกัน แล้วนี่ชาวพุทธเหมือนกัน ของเราก็ทำแต่เป็นพิธีกรรม เท่านั้น เวลาถึงเวลาแล้ว ก็ขอศีล ขอศีลขึ้นมาแล้วก็ว่าขอถือ ๒ ข้อ ถือ ๓ ข้อ นี่ว่า ถือกันอย่าง นั้น เวลาถือกันอย่างนั้นขึ้นมาแล้วยังว่าใครทำได้ ก็ยังไปล้อเล่นนะ คำว่า “ล้อเล่นนี้” เวลาพูด ถึงทางสังคม สังคมก็เป็นเรื่องหนึ่ง มันเป็นเรื่องสังคม

แต่เวลาหลวงตาม่านพูด “ไอ้พวกหมาบ้า” พวกหมาบ้า คำว่า “หมาบ้า” คือมากัดแทะ ไ้ มากัดแทะธรรมชาติขององค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพวกหมาบ้า ทำเองยังทำไม่ได้ พอทำ ไม่ได้ขึ้นมาแล้วยังกลับมาล้อเล่นถากถางกัน เย้ยหยันกันนะ สิ่งนี้ไม่ควรทำ ถ้าไม่ควรทำเพราะอะไร เพราะคนทำดีไม่กล้าทำนะ เราจะทำความดีกลัวเขาติกลัวเขาเตียน แต่ถ้าเราเหลวไหลไป กับ เขานี้ ไอ้ย! หัวเราะชอบใจ แต่ถ้ามันจะทำคุณงามความดี เห็นไหม มันเป็นเรื่องวัฒนธรรม นี่พูดถึง ศีล ๕

ถ้ามันมีศีล เวลาที่มีศีล ๕ แล้ว ศีล ๕ มันคืออะไร

ศีล ๕ เห็นไหม ศีล ๕ ถ้ามีศีลแล้วต้องมีธรรม ๕ ธรรม ๕ ไม่ฆ่าสัตว์ก็ต้องมีเมตตา ไม่ลัก ทรัพย์ เราก็มีเมตตา เมตตากับสังคมหรือไม่ เราไม่ผิดในลูกเมียของคนอื่น เราก็คุ้มครองดูแล เราต้องมีปัญญาให้เขา ไม่โกหกมดเท็จก็สอนคนให้ซื่อสัตย์ ไม่กินเหล้าเมายาถ้ามันมีศีลมีธรรม ถ้าถือศีลๆ พอถือศีล ถือศีลแล้วไม่ทำอะไรเลยหรือ ศีล ๕ ก็ธรรม ๕ ธรรม ๕ มันก็ทำตรงข้ามทำ สิ่งที่ดีงามขึ้นมา นี่พูดถึงเรื่องศีล ก่อน ฉะนั้น พอเรื่องของเรื่องศีลใช่ไหม ถ้าเรื่องศีลมันเป็น ข้อ ห้ามทั้งนั้น ข้อห้ามเพื่ออะไร ข้อห้ามเพื่อสังคม เพื่อความ ดีงาม เพื่อให้อยู่ด้วยกันด้วยความ ร่วมเย็นเป็นสุข นี่อยู่ด้วย ความร่วมเย็นเป็นสุขก็ผลของวิญญะๆ

เวลาเกิดมา เห็นไหม เกิดมาเนี่ยเกิดมาจากสหชาติ เกิดมาพร้อมองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมาสหชาติ เกิดร่วมกับครูบาอาจารย์ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ดี เพราะ เพราะพวกเรานี้พวกนักปฏิบัติ เห็นไหม คนเราชาวพุทธ เรา เชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เวลาเรา จะประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม ส่วนใหญ่แล้วก็อ่านประวัติหลวงปู่มนั่ อ่านประวัติหลวงปู่มนั่ ทุก คนก็อยากจะได้พบหลวงปู่มนั่ๆ แต่หลวงปู่มนั่ท่านนิพพานไปแล้วเกือบ ๑๐๐ ปี เราไม่ทันนะ

คำว่า “สหชาติฯ” เราเกิดร่วมไง เวลาเกิดร่วมไปแล้ว นะ เวลาเกิดร่วมครูบาอาจารย์มาแล้ว เวลาครูบาอาจารย์เรา มีชีวิตอยู่ไม่เชื่อ มนุษย์มันไม่ยอมรับมนุษย์หรอก มันไม่เชื่อ ไม่เชื่อขึ้นมาเนี่ย ละล้าละลังๆ จนกว่าครูบาอาจารย์ท่านจะหมดอายุขัย เวลาจะไปหาท่าน ไปอยู่กับท่าน พอไปอยู่กับท่าน มันก็ช่วงปลาย ถ้าช่วงที่ท่านกำลังแข็งแรงนะ โอ้โฮ! มันจะได้ประโยชน์มากเลย ได้ประโยชน์มาก เพราะ เพราะหลวงตาท่านพูดเอง **“คนที่จะไปอยู่กับหลวงปู่มัน เพราะมันต้องเป็นคน ที่เข้มแข็ง คนที่จริงจังถึงจะไปอยู่กับหลวงปู่มันได้”** เพราะหลวงปู่มัน เห็นไหม ท่านคิดท่านเลือกของท่าน ทีนี้เวลาจะไป คัดเลือกของท่าน เวลาไปอยู่กับท่านมีแต่คนที่แบบว่าคนเข้มแข็งทั้งนั้น คนเด็ดขาด แล้วเวลาไปอยู่กับท่าน ท่านเอาจริงเอาจังขึ้นมา เวลาอบรมสั่งสอนขึ้นมา นี่พูดถึงว่าสหชาติ เวลาเกิดร่วมๆ ใจ

ทีนี้เราจะศึกษา ศึกษาประวัติของครูบาอาจารย์ของเรา ฉะนั้น ถ้ามันไม่ทัน พอมันไม่ทันขึ้นมา เห็นไหม เราก็ถือเป็นประเพณีวัฒนธรรม ถ้าเป็นประเพณีวัฒนธรรมเราก็รักษาของเรามา ถ้าเราเป็นชาวพุทธเราก็มีศีล ๕ ศีล สมาธิ ปัญญา ไซ้ไหม ถ้าศีล สมาธิ ปัญญาถ้ามันทำ ความเป็นจริงขึ้นมา มันก็มีแล้วนี่มีสมาธิปฏิบัติทางสายกลางๆ ความพอดีของคน ความพอดีของใคร ถ้าความดีของใครมันก็เพื่อประโยชน์อันนั้น ถ้าประโยชน์อันนั้น เวลาถือศีล พระเราก็เหมือนกัน เวลาบวชมาใหม่ๆ ขึ้นมา ศีลของเรา เราก็เข้มงวดทั้งนั้น เวลาปฏิบัติไปๆ ยิ่งมันเข้มงวด ศีล อธิศีล แล้วมันเป็นศีลภายในเลยนะ ถ้ามัน เป็นศีลอย่างนั้นมันก็สมบูรณ์ขึ้นมา

แต่! แต่ระหว่างเดินทางๆ ระหว่างเดิน เห็นไหม เขา บอกว่า “ดิฉันอยากทราบว่า หากเราป่วย และจำเป็นต้องรักษา ต้องกินเหล้า เช่น วอดก้า ในจำนวน ๒ ข้อนโต๊ะ ผสมกับสมุนไพรตัวอื่น แบบนี้จะผิดศีลหรือไม่”

นี่คำว่า “ผิดศีลๆ” ผิดศีลมันทำให้ เห็นไหม ศีล ๑. ทำให้เสียทรัพย์ ๒. ทำให้สุขภาพของเราไม่ดี ๓. ทำให้เราเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยนะ ทำให้จิตนิสัยเสียหายไป นี่พูดถึงถ้าผิดศีล ความเสียหายมันเป็นแบบนั้น ถ้าเราถือศีลขึ้นมาก็ด้วยความปกติของใจ ถ้าใจเราไม่ปกติ เห็นไหมเราเจ็บไข้ได้ป่วย บอกว่า เราเป็นคนป่วย เราต้องรักษา เราต้องกินยา มีกินเหล้าวอดก้าผสมสมุนไพร ถ้าผสมสมุนไพรเราจะตีความแล้ว เราจะตีความว่า นี่เป็นเหล้า นี่เป็นสุราหรือเป็นไอศกร

ข้อนี้พูดอย่างนี้บีบบังคับก็จะเข้าทาง เห็นไหม เข้าทาง บอกว่า เวลาเขาถือศีล ๕ เขาบอก เขารับศีล ๕ ไม่ได้ สุราเนี่ย เขารับไม่ได้ นี่ไง ถ้าบอกว่าเป็นโอสถ เวลาคนที่เขาบอกว่า เห็นไหม ผู้ที่ศึกษามาก รู้บาปมากจะเลียงบาป ผู้ที่ศึกษากฎหมายมากกฎหมายนี้มันจะมีช่องโหว่ของกฎหมายให้ออกไป ใสนี้ มันเป็นเรื่องที่แสวงหาผลประโยชน์เพื่อตัวเอง แต่ถ้าเป็นในทางประพฤติปฏิบัติ บุญและบาป บุญคือคุณงามความดี บาปคือความไม่ดี สิ่งที่เราหาแต่บาปอกุศลใส่ตัวของเรา ถ้าเราผิดศีลๆ เห็นไหม ผิดศีลเพื่อสุขภาพไม่ดี สิ่งไหนไม่ดี เห็นไหม มันเป็นบาปอกุศลทั้งนั้น

ฉะนั้น บอกว่า ถ้าเราศึกษามาแล้ว เวลาเราจะเดินทาง เดินทางคือเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าเรากินเหล้าผสมสมุนไพร ถ้าเป็นโอสถๆ นะ พระเวลาที่ประพฤติปฏิบัติเนี่ย ถ้าใครเข้มแข็งนะ เขาบอกอย่างนี้เขาไม่กิน ถ้ามี ส่วนผสมนี้เราไม่กิน แต่ถ้าผู้ที่ปานกลาง ถ้าเห็นว่าสิ่งนี้เป็น โอสถ เขาก็ถือว่าเป็นโอสถ เราจะบอกว่ามันอยู่ที่ความเข้มข้นของใจที่คนนั้นมีเจตนาดีมาน้อยแค่ไหน ถ้าใจเขาเข้มข้นขึ้นมา เห็นไหม เขาไม่กิน เขาว่าสิ่งนั้นมีส่วนผสมของสุรา

แต่ถ้าคนที่ว่าเห็นประโยชน์กับมัน ว่ากินแล้วมันจะเป็น ประโยชน์ เห็นไหม เขากิน เขาถือว่าเป็นโอสถ ถ้าเป็นโอสถ อย่างนี้ กรณีอย่างนี้คือที่เป็นข่าวประจำ เห็นไหม เวลาเขาไปจับพระกินเหล้า กินยาดองๆ นะ ยาดองนี้เป็นยาใหม่ ยาดองนี้ เป็นยาโดยทางคฤหัสถ์เลยนะ แต่ทางพระนี้เป็นยาใหม่ ก็ถือว่าเป็นยา แต่ถ้าคนที่เขาเข้มแข็งนะ เขาก็ว่ามันมีส่วนผสมของสุรา เพราะมันยาดองๆ เขาต้องด้วยสุราเขาไม่กิน หรือเขาไม่สนใจเลย แต่บางคนเขาสนใจ เขาก็สนใจของเขา

เขาบอก “สิ่งที่ว่าถ้ามันเป็นโอสถ มันเป็นส่วนสมุนไพร เพื่อจะรักษาเรา”

ถ้าเราเป็นคนจนตรอก เราไม่มีทางออก สิ่งนี้ควรกินไหม ควร เพื่อรักษา รักษาให้มันหาย ถ้ารักษาให้มันหายแล้ว การกินยามันต้องมีระยะเวลาของมัน ไม่ใช่เรากินยาสมุนไพรแล้วจะกินทั้งชีวิตนะ กินทั้งชีวิตเพราะว่ากินยาต่อเนื่องมาก เกินไป เห็นไหม พอมันคุ้นชินแล้ว ยานั้นมันก็จะไม่เป็นยาแล้ว ไม่เป็นประโยชน์กับร่างกายแล้ว การกินยามันมีระยะเวลาของเขา ถ้ามีระยะเวลาของเขาว่าถ้ากินแล้วเป็นประโยชน์ขึ้นมา เรากินประมาณนั้น แล้วเราก็หยุดของ

เรา เราพัฒนาของเราขึ้นไป นี่พูดถึงเราจะบอกว่าเราจะมองว่าเป็นโอสถ หรือว่าเราจะมองว่ามันเป็นสุรา ฉะนั้น ถ้าเรามองว่าเป็นสุราหรือเป็นโอสถ นี่พูดถึง เวลาเป็นธรรมๆ นะ

แต่! แต่เวลาถ้าเป็นวินัยคือกฎหมาย ถ้ากฎหมาย เห็นไหม กาลิก สิ่งทีกาลิกระคน เห็นไหม เข้าพระปิณฑบาตมา สิ่งนี้ถือว่าเป็นอาหาร เป็นช่วยยามได้แค่เที่ยง แล้วถ้ามันเป็นน้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำผึ้ง น้ำอ้อยนี้สัตตาทกาลิกได้ ๗ วัน แล้วถ้าเป็น เกสัชเป็นพวกยาสมุนไพโรโดยที่ไม่ผสมสุราต่างๆ นี่ยาวชีวิตคือตลอดชีวิต สิ่งทีตลอดชีวิตแล้วถ้ามันระคนกัน ถ้าเราสงสัยเนี่ย เวลาพระเจ้าเริ่มสงสัย เขาจะเอาเรื่องวินัย เรื่องกาลิก เรื่องกฎหมายมาตัดสิน

ถ้ามันตัดสินแล้วมันระคนกันนี้ อย่างเช่น น้ำผึ้ง น้ำอ้อยได้ผสมกับสมุนไพโร ถ้าเป็นยานะถ้าผสมเองเขาให้ถืออายุมันแค่ ได้ ๗ วัน อายุได้แค่ ๗ วัน เพราะน้ำผึ้ง น้ำอ้อยอายุของมัน ๗ วัน แต่ยาสมุนไพโรนี้อายุมันตลอดชีวิต มันไม่มีเวลา มัน ตลอดชีวิตเลยเพราะมันเป็นสมุนไพโร แต่ถ้ามันผสม ผสมกับ น้ำผึ้ง น้ำอ้อย ผสมโดยที่เราทำเอง แต่ถ้ามันเป็นยาที่เราซื้อมา ยาสมุนไพโรผสมน้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำตาลนี้ ยาธาตุนี้มีส่วนผสมน้ำตาล ยาธาตุน้ำแดง ยาธาตุต่างๆ นี่ยาอย่างนี้อายุมันเท่าไร เราตีว่าตลอดชีวิต ถ้าเป็นพวกยาธาตุ ยาธาตุน้ำขาว ยาธาตุ น้ำแดง ที่มีส่วนผสมของน้ำตาลนี้

นี่พูดถึงว่าเวลาผู้ที่ปฏิบัติ ธรรมะขององค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ คือสงฆ์ปกครองสงฆ์ สงฆ์ในสังคมนั้น สงฆ์ที่เป็นผู้ที่ปฏิบัติเขาก็มีมุมมองอันหนึ่งนะ สงฆ์ในวัดบ้าน สงฆ์ที่เขาศึกษามานี้ เขาว่าสิ่งนี้มันเป็นยาทั้งนั้น เพราะเป็นยา เพราะอะไร นี่สงฆ์ปกครองสงฆ์ สงฆ์ในกลุ่มชนใด สงฆ์ในมุมมองที่เขาทัศนคติของสงฆ์นั้นเข้มงวดแค่ไหน

นี่พูดถึงจะบอกว่า พระปฏิบัติ พระปฏิบัติมันจะมีมุมมอง มุมมองที่เข้มข้น เข้มงวดขึ้นมา เข้มข้นเข้มงวดขึ้นมาเพราะอะไร เขามองถึงหัวใจ มองถึงหัวใจนะ เพราะเราประพฤติปฏิบัติที่ใจ เวลาเราเกิดเพราะอะไร เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่องอริยสัจ เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เรื่องการศึกษาในเรื่องปริยัติเขาศึกษามา ศึกษา มา ทรงธรรมทรงวินัยเพื่อศึกษาไว้เพื่อเป็นทางวิชาการ แต่เวลาคนที่มาประพฤติปฏิบัติจะเอาความจริงขึ้นมา เห็นไหม

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะแล้วจิตมันอยู่ไหน เราเกิดมาเป็นคน เราเกิดเป็นมนุษย์ จริงตามสมมุติ จริงตาม สมมุตินี้ แล้วความจริงมันอยู่ที่ไหน

ถ้าความจริงอยู่ที่ไหน เวลาจะประพจน์ปฏิบัติขึ้นมา มันจะเริ่มเข้าแล้ว ศิล สมาธิ ปัญญา แล้วปฏิบัติไป ศิล สมาธิ ปัญญา ศิลมันปกติหรือไม่ มันจะเข้ามาตรงนี้ มันถึงจะเข้มงวดใจ เพราะ เพราะเรามีเป้าหมาย เรามีเป้าหมาย มีที่มุ่งมันที่ลึกซึ้งกว่า มีเป้าหมายที่กว้างขวางกว่า ถ้ามีเป้าหมาย อย่างนั้นปั๊บ มันทำขึ้นไปแล้วมันจะเข้าสู่ใจ ของตน ถ้าใจของตนมันจะเป็นความเป็นจริงอันนั้นใจ ความจริงอันนั้น มันตั้งใจตั้งใจ ฉะนั้น สิ่งนี้มันเรื่องปลีกย่อย แล้ววาง ไม่ สนใจเรื่องนี้เลย

เพราะพระปฏิบัติด้วยกันนะ เวลาเข้าป่าไปนี่จะไม่มี สิ่งใดติดตัวไปเลย มีแต่ตัวเปล่าๆ เลย ถ้าพระองค์ใดมียา เห็นไหม มียาพวกแก้มาลาเรีย ยาต่างๆ ติดยามไปนี่ เขาบอก นี่ใจเสาะ พระที่ปฏิบัติเขาวัดกันตรงนั้นเลยนะ วัดกันเอาชีวิตเข้าแลกเลย เจ็บไข้ได้ป่วยก็กรรมโสมถ เอาธรรมะนี้ชักฟอก ถ้าหายก็หาย ไม่หายก็ตาย เวลาที่เรา ออกประพจน์ปฏิบัติกัน เราทำกันแบบนั้น

ฉะนั้น พอเดี๋ยวนี้มันโตขึ้น วิทยาศาสตร์โลกเจริญไป ทุกอย่างมันมีสิ่งที่จะช่วยบรรเทาอยู่ แล้ว ติดกันไป ดูแลกันไป ที่นี้พอมันไปมันก็จะมาตรงนี้ มาตรงที่ว่ามันผิดหรือไม่ผิด ถ้ามันผิด หรือไม่ผิดนี้ มันอยู่ที่เจตนา อยู่ที่เจตนาของคนไข้เข้มแข็ง คนที่เข้มงวดมากขนาดไหน

แต่ถ้าเป็นทางโลก เราว่าอย่างนี้กันได้ ทางโลกเพราะ เขาไม่ใช่ นักบวช เขาเป็นขนาดนั้น แต่คำว่า “กินได้” เราพูดนี้ มันเป็นการแสดงเจตนาต่อกัน เป็นการแสดงความเห็น แต่เข่าว่ากินได้ กินได้ขึ้นมาละ แต่ถ้าสังคมของเขา ถ้าผู้ถามอยู่กับเพื่อนฝูงที่บวชด้วยกัน เขาเคยผ่านวัดที่ ปฏิบัติมาแล้วเขาจะบอกไม่ได้ เราจะบอกว่าได้ หรือไม่ได้ มันเป็นเรื่องมุมมองของเขา

แต่ถ้าของเราเนี่ยเราจะวัดกัน เราวัดกันโดยกาลิก เราวัดกันโดยส่วนผสม เราวัดกันด้วย วิทยาศาสตร์ ได้หรือไม่ ได้หรือไม่ได้มันเป็นวินัย แล้วถ้าเป็นวินัยเรามองอย่างนี้ปั๊บ ได้หรือไม่ได้ ถ้าเรามองเป็นโสมถ ได้ แต่ถ้ามองว่าเป็นสุรา อย่างนี้ มันมีส่วนของวัดก้ามมันมีสุรา ไม่ได้

ทีนี้ถ้ากรณีนี้กรณีหนึ่งนะ แต่ในปัจจุบันนี้เรายกตัวอย่าง ยกตัวอย่างว่าในปัจจุบันนี้ เวลาโยมเขามาถวายจังหัน คือเขามี อาหารมาถวายที่วัดแล้วมีแกงเขียวหวาน แกงเขียวหวาน เขาใส่ บัณฑิต แล้วเวลาถวายพระ อันนี้เป็นอาหารหรือเป็นสุรา เป็นอาหาร เพราะพวกนี้พอมัน ลงส่วนผสมมันแกงใจ พอแกงมันลง ส่วนผสมไปแล้วมันระเหยไปหมดแล้ว แอลกอฮอล์ระเหย ไป หมดแล้ว ส่วนนั้นส่วนผสม ๑.

๒. พระไม่รู้ไม่เห็น ความว่าไม่รู้ไม่เห็น เราจะตามสืบบอกว่า เวลาเข้าประตูจะบอกว่า อันนี้ผสมอะไรบ้าง วันนั้นไม่ได้กินข้าว วินัยเขาเรียกกาลเทศะ กาลเทศะหมายความว่าเวลา เหตุการณ์ที่มันจวนตัว เหตุการณ์มันเฉพาะหน้าให้พิจารณาในปัจจุบันนี้ ถ้าเราจะตาม ไป ไปบอกว่าส่วนผสมอะไรเป็นอะไร ไม่ใช่ ไม่ใช่เวลา เวลาเป็นเวลาที่เขาจะแสง แสงบุญ เวลาเป็นเวลาที่พระจะทำกตีกคือพระบิณฑบาตมาจะฉันอาหาร สิ่งใดที่มันถวามาแล้วถือว่าเป็นอาหาร เห็นไหม

ฉะนั้น พระไม่ได้รู้ไม่ได้เห็น เราจะบอกว่า ถ้าจะอ้างว่าไม่รู้ไม่เห็นขึ้นมาเป็นการที่วาทะแบงใจ พระตะแบง พระอยากได้ พระไม่เอาก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นขึ้นมา ให้ลูกน้องไปหา ผลประโยชน์มาอย่างนี้ไม่ใช่ เพราะเจตนามันไม่บริสุทธิ์ แต่สิ่งที่อาหารที่เขามาจากบ้านนี้ เราไม่รู้จักเขาเลย อาทิหนึ่งเขามาหนหนึ่ง นานๆ เขามาหนหนึ่ง แล้ววันนั้นเขามีอาหารมา เรา จะ ไปสอบถามมันเป็นไปไม่ได้ ถ้าเป็นไปไม่ได้ขึ้นมา ถวายอาหารมันก็เป็นอาหารใจ ใจนี้พูดถึงว่า สิ่งที่เป็นอาหาร ฉะนั้น สิ่งที่เป็นอาหาร เวลามันเป็นอาหาร มันก็เป็นเวลานั้น

แต่เวลาจะภาวนานั้นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ เวลาจะภาวนาขึ้นมาเราจะเอาความจริง กับเรา ถ้าเอาความจริงกับเรา ที่นี้เวลาพูดไปแล้วมันเลยเป็นอันว่าวินิจฉัยไม่ได้ว่าที่ถามหลวง พ่อ นี่กินได้หรือกินไม่ได้ “สิ่งที่ว่าเหล้าอดก้า ผสมกับสมุนไพรมันผิดศีลหรือไม่” ถ้ามันผสม เป็นสมุนไพรวเวลาพระเรา พระที่เขาเห็นแก่ตัว เขาก็เอาเหล้าขาวผสมน้ำตาลทราย แล้วก็บอก เขากินยา นี่คนเห็นแก่ตัว คนทำเพื่อสนองตัณหาของตนเองเป็นแบบนั้น

แต่ของเราเป็นเราเป็นคนป่วย ถ้าเราเป็นคนป่วย เห็นไหม ถ้าเป็นสมุนไพรวเราถือว่าเป็นยา เรากินยาเลย กินได้ แล้วถ้ามีระยะเวลาที่เราจะหยุดเมื่อไร เราก็หยุด แล้วถ้าเราจะหยุดได้นะ ถ้าหยุดไม่ได้ต้องตลอดไปนี่ไม่ได้ ถ้าตลอดไปเพราะอะไร เพราะการกินตลอดชีวิตมันก็แปลกๆ นะ

“นี่แบบนี้ผิดศีลหรือไม่ อีกอย่างหนึ่งดิฉันจะถืออุโบสถศีลทุกวันพระคะ หากต้องกิน เหล้าแบบนี้จะรักษาโรคแบบนี้จะผิดไหมคะ”

มันเป็นข้ออันเดียวกันไง อันเดียวกันว่าในปกติเราถือศีล ชาวพุทธต้องมีศีลอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก แต่! แต่ศีล ๕ โดยสามัญสำนึก ศีล ๕ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลา

นักบวชเราคือ ๒๒๗ ถ้าฆราวาสมีศีล ๕ ถ้ามีศีล ๕ ขึ้นมา วันอุโบสถศีลหรือว่าคนที่จะไปจำศีล ที่วัดเขาถือศีล ๘ ศีล ๘ หมายถึงว่าไม่กินข้าวเย็น อยู่ช่วงเที่ยง ไม่กินข้าวเย็น ไม่นอนใน ที่สูง ไม่ดูการละเล่นฟ้อนรำถ้าอุโบสถศีล ถ้าอุโบสถศีล ศีล ๘ ถ้าถือศีล ให้อธิษฐานว่าฉันอยู่ในศีล ๕ แล้วถ้าศีล ๘ มันก็เพิ่มศีลมากขึ้นอีกชนิดหนึ่ง แล้วถ้าพูดถึงถ้าเป็นสามเณรศีล ๑๐ เป็นพระศีล ๒๒๗ ศีล ๒๒๗ มันก็มีตัวนี้ทั้งนั้น ศีลเป็นศีล อันเดียวกัน เพียงแต่ว่ามากหรือน้อยแล้วแต่ จำนวนศีลที่มากขึ้น

ถ้าเราเป็นคฤหัสถ์ใช่ไหม ถ้าพูดถึงปกติเรากินได้ วัน พระเรากินได้ ถ้าเราถือว่ามันเป็น โอสถ ถ้ามันไม่เป็นโอสถมันผิดมาตั้งแต่ศีล ๕ ก็ผิด อุโบสถศีลก็ผิด มันผิดของมัน ถ้ามันผิด อย่างนี้มันผิดตรงไหน ผิดที่เจตนาของเราไง ถ้าเจตนาของเรา เราคิดว่าไม่ได้แล้วเราฝืนทำ พอ ไม่ได้ ฝืนทำปั๊บ แล้วเรามาตั้งสมาธิไว้ตัวนี้มันจะมาหลอกตลอดเวลา ศีล สมาธิ ปัญญา คนที่ มาอยู่วัดเราก็อยากทำความสงบของใจ เราอยากเจอพุทธะในใจของเรา เราอยากรักษาใจของเรา ถ้าสุขอื่นใดเท่าจิตสงบไม่มี

คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมา พบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงเรื่องอริยสัจ สอนถึงเรื่องความจริง แล้วความจริง เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันเปลี่ยนไป ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย อาส วัชฌญาณทำลายอวิชชาไปแล้วมันไม่เกิดอีก ไม่เกิดอีกมันก็คือมันไม่ตาย ถ้ามันไม่ เกิดอีกมันจะไม่มีการเกิดจะไม่มีการตายอีกแล้ว ถ้าไม่มีการเกิดไม่มีการตายอีกแล้ว มันมาจากไหน มันมาจากอริยสัจ มันมาจากทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคคืออะไร มรรคคือดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความเพียรชอบ

ถ้าเราจะชอบธรรม เราก็จะมาประพฤติปฏิบัติแล้ว มาวัดมาวามมาเพื่อทำสมาธิ พอทำ สมาธิขึ้นมาเราตั้งสมาธิ เห็นไหม โดยเจตนา พอคิดถึงเจตนาปั๊บ เวลานั้นสมาธิหายใจ เข้าพุท หายใจออกโอ ก็เลสมันก็รู้แล้ว โอ เลสมันรู้แล้ว ถ้า มันมีช่องโง่ มันมีช่องที่ว่าเราผิดศีล เราทำ อะไรผิด นี่มันจะมา รุมเร้าเลยละ เพราะโดยความคิดของเรา เห็นไหม เวลาเรามาตั้งภาวนานะ มันจะบอกเลยว่าเรายังไม่ได้ทำไฉน เรายังไม่ได้ทำ ไฉน สิ่งนั้นเรายังไม่ได้เก็บให้เรียบร้อย มัน คอยจะมาหลอกตลอดเวลา

กิเลสมันร้ายนัก กิเลสมันเอาความคิดเราหนีหลอกเราเอง นี่สิ่งที่เราเกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมานี้ ความคิดเกิดจากจิตไม่ใช่จิต แต่ความคิดเกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากจิต นิสัย คนชอบสิ่งใด คนเคยจมอยู่กับสิ่งใด มันก็คิดอยู่แต่สิ่งนั้น นี่ย่ำคิด ย่ำทำๆ แต่ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ปล่อยวาง ปล่อยวางแม้แต่ความคิด ของตนเอง เวลาปล่อยวางความคิดของตนเอง การจะปล่อยวางความคิดของตนเอง เห็นไหม มันจะต้องสะอาดบริสุทธิ์ ถึงต้องมีศีลก่อนใจ

เวลาคนที่ใจเด็ดนะ คนที่ใจเด็ด เห็นไหม เขาทำความ ผิดพลาดสิ่งใดมาเขาพยายามช่ม ไร่ ช่มไร่ จิตเขาลงในสมาธิได้ไหม ได้ ถ้าคนเขาเข้มแข็งพอ พอลงได้แล้วมันเป็นอะไร มันก็เป็น มิฉฉา มิฉฉาเพราะมันผิดศีล ผิดศีลก็ผิดกติกา พอผิดกติกา พอมันเป็นสมาธิขึ้นมามันจะทำ อะไรก็ได้ พอทำอะไรก็ได้มันก็ สงออกใจ ไปเห็นนั่นเห็นนี่จะเป็นผู้วิเศษใจ จะมีอำนาจเหนือคน ใจ นั่นนะมิฉฉาสมาธิ

เวลาเป็นสมาธิ ถ้าสัมมาสมาธิมันมาจากไหน มันมาจากศีลก่อน ศีลคือความชอบธรรม ดำริชอบ งานชอบ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ เวลามันชอบธรรมขึ้นมา ถ้าเป็นสมาธิก็เป็น สัมมาสมาธิ สมาธิที่ชอบธรรม สมาธิที่ชาวสะอาด สมาธิที่ว่า ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้น แล้วรักษามัน ให้ดี รักษาให้ดี เห็นไหม รักษา ให้ดี การเข้าเข้าอย่างไร วันนี้เรากำหนดอย่างไร เราตั้งสติ อย่าง ใด แล้วเราหายใจเข้า หายใจออกนี้จะเอียงได้อย่างไร เราจำอารมณ์นั้นไว้ แล้วเราพยายามฝึกฝน อย่างนั้นอีก พอฝึกฝน อย่างนั้นอีกกิเลสมันรู้ทัน เห็นไหม มันก็พยายามดักหน้าดักหลัง ใจ เราก็ พยายามฝึกหัดของเรา อย่างนี้เขาเรียกว่าชำนาญ ชำนาญในการรักษาใจของตน

ถ้าการชำนาญรักษาใจของตนนี้ประเสริฐมากเลย **อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ** ใจ เห็นไหม ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ใจของเราแล้วสติปัญญาของเรารักษาใจของเราได้ เราไม่ต้องไปพึ่งพา อาศัยใครเลย ไปวัดไปวา เห็นไหม อาศัยสถานที่ อาศัยครูบาอาจารย์ อาศัยหมู่คณะ เห็นไหม ช่วยกันปลดปล่อยโลภ ช่วยกันดูแล แต่ถ้าเรารักษาใจของเราได้ เห็นไหม ชำนาญในวิธี ถ้าชำนาญ ในวิธีมันเกิดมาจากไหน มันเกิดมาจากสติ เกิดมาจากความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ ของเรา ถ้ามันเป็น อย่างนี้ได้ เห็นไหม มันจะเข้ามาสู่ใจของเราแล้ว

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราศึกษาธรรมชาติขององค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราพยายามจะประพฤติปฏิบัติ

ให้เป็นคุณธรรมของเรา ถ้าเป็นคุณธรรมของเรานะสุขอื่นใดเท่าจิตสงบไม่มี สุขอื่นใดเท่าที่มีสติปัญญาควบคุมจิตของตน มีความสุข สิ่งข้างนอกนั้นปัจจัยเครื่องอาศัยเป็นส่วนเกินทั้งนั้นเลย แต่ถ้าไม่มีสติปัญญานี้ปัจจัยเครื่องอาศัยเป็นเจ้านาย วิ่งไปหาเขาทั้งนั้น มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยไม่ใช่ของจริง ของจริงคือใจของเราต่างหาก แต่ใจของเราอ่อนแอ ใจของเราไม่มีใครคุ้มครองดูแล มันถึงต้องไปอาศัยเขา ปัจจัยเครื่องอาศัยมันอาศัยดำรงชีวิต แต่จิตนั้นก็กลับไปอาศัยอยู่กับเขา

แล้วถ้ามีสติมีปัญญานี้มันถอยกลับมาสู่เป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง สุขอื่นใดเท่าจิตสงบไม่มี มันก็เกิดจากตรงนี้ เกิดจากจิตใจที่เข้มแข็ง แล้วอย่างที่ว่าสิ่งที่มันเป็นความผิดความต่างๆ มันจะมาทำร้ายหัวใจเราไม่ได้ จะทำให้เราผิดพลาดไม่ได้ จะมา ทำให้เราผิดพลาด ฉะนั้นเริ่มต้นมันก็กลับมาตรงนี้ ฐานากัน มันก็ถอยกลับมา แล้วเราทำได้ไหมละ

เพราะว่าถ้าอย่างนี้ “เพราะเขาถืออุโบสถศีลทุกวันพระ หากต้องกินเหล้านี้” ถ้าภาษาเรานะ ถ้าไม่สบายใจเราก็หยุดซะ ถ้าเราเข้าใจว่าเราได้เราก็รักษา เราก็กินของเราไป เพราะมันอยู่ที่เราจะคิด คิดเลือก เราจะมีสติปัญญาของเราเอง เช่น เรากิน วันปกติ เราก็กินของเราได้ พอวันพระเราก็หยุด ถ้าหยุดดูโรค มันจะกำเริบหรือไม่ ถ้าโรคไม่กำเริบเราก็หยุดได้ ต่อไปเราก็ หยุดให้มากขึ้นๆ จนไม่ต้องกินยาเลย นี่พูดถึงว่าผู้ที่มีโรคประจำตัวนะ

กรณีนี้มันก็เข้ากับกรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คนเราเกิดมาไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ คนเราเกิดมามีโรคภัยไข้เจ็บ **ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ** บางคนมีโรคประจำตัว เขา มีโรคประจำตัวของเขานั้นเพราะอะไร เพราะเขาเกิดมาพร้อมกับ โรคภัยไข้เจ็บไง แต่ของเรามีลาภมากกว่า เกิดมาแล้วเป็นปกติ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเลย มันเป็นเพราะอะไร เป็นเพราะเราทำของเรามาดี แล้วทำของเรามาดีแล้วนะ เราก็ทำดีเราต่อเนื่องไป

แต่ที่พูดถึงถ้าเรามีโรคของเรา เราเจ็บไข้ได้ป่วย เราต้องรักษาก็รักษาซะ เวลาถ้าไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเลยก็ไม่ได้รักษา สิ่งใดเลย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เราจะกินยาของเรา เราก็กลับมา มีปัญหา ถ้ามีปัญหานะ คนเรามันอยู่ที่นิสัย อย่างเช่น วอดก้าอะไรนี้ ในทางรัสเซียเขากินกันมาก เพราะเขาในเมืองหนาว กินกันมากจนประชากรของเขามีเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคภัยไข้เจ็บ

มหาศาล แล้วเขากินของเขาอย่างนั้น เพราะอะไร เพราะมันเป็นเรื่องวัฒนธรรมของเขา เรื่องประเพณีของเขา

ถ้าเราจะบอกว่าถ้าจิตใจอ่อนแอจะกินสิ่งใดก็ได้แล้วแต่ มันก็จะมีผลกับสุขภาพของตนทั้งนั้น ถ้าเรามีสติมีปัญญาของประเภทนี้เราอยู่ให้ห่าง แม้แต่คนที่อยู่ในรัสเซียเขาไม่กินก็มี คนที่กินก็มี กินและไม่กินมันอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่ทัศนคติ มันอยู่ที่พฤติกรรม ถ้าเรามีพฤติกรรมที่ดี สิ่งใดที่มันไม่เอาเข้ามาทำลายสุขภาพเรานั้นดีที่สุดใน แต่ถ้าจำเป็น จำเป็นต้องกิน เพราะมันเป็นสมุนไพรเป็นโอสถที่จะรักษาเรา เราก็กินเท่าที่จำเป็น แล้วถ้ามัน หายก็หยุดซะ ถ้ามันจำเป็นต้องกิน ก็กินเพื่อรักษาให้มันหาย เพราะ เพราะของที่กินเข้าไป กินเข้าไปในกระเพาะ อยู่ ที่ ร่างกาย แต่! แต่หัวใจของเราสุขกับทุกขนั้นสำคัญกว่า สุข กับทุกขถ้ามันมีความสุข ไม่ต้องกินอะไรมันก็มีความสุข ถ้ามันทุกข์กินจนมหาศาลมันก็ทุกข์

เรื่องกินเรื่องอยู่นั้นเรื่องหนึ่งนะ เรื่องธรรมะ ธรรมโอสถ เรื่องธรรมะในใจนั้นอีกเรื่องหนึ่งนะ แต่มันซ้อนกันอยู่ไง เพราะใจมันก็ต้องความสุขความสงบเรื่องหนึ่ง ร่างกายก็ต้องความสุขภาพที่ดีอีกเรื่องหนึ่ง แล้วหัวใจเรามันแกว่งอยู่อย่างนี้ แล้วจะเอาออกหรือเอาใน ถ้าจะเอาออกหรือเอาในเราก็ใช้ดุลยพินิจ คำว่า “ดุลยพินิจ” คือสติปัญญาของเราใคร่ครวญ แล้วก็พยายามจะผ่อนคลายให้มันน้อยลงๆ จากเรื่องของร่างกายแล้ว ให้หัวใจมันเข้มแข็ง ถ้าหัวใจมันตั้งมาขึ้นมามันก็จะประเสริฐขึ้นมา แล้วหัดฝึกหัดภาวนาขึ้นไป

ใจดวงใดก็ได้แล้วแต่เวลาฝึกหัดขึ้นมามันมีศีล มีสมาธิ มีปัญญาขึ้นมา มันจะเกิดปัญญาขึ้นมา มันจะรู้แจ้งในใจของ ตนขึ้นมา ถ้ารู้แจ้งในใจของตนขึ้นมา เห็นไหม มัน เป็น บัณฑิตตั้ง เป็นสันติภูมิจึง เป็นเฉพาะใจดวงนั้น แล้วถ้าเป็นเฉพาะใจดวงนั้น ใจดวงนั้นเป็นแล้ว เห็นไหม ถ้าใจดวงนั้น เป็นแล้วเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรมันจะเห็น เห็นผล เพราะธรรม-สากัจฉาใจ มันต้องมียोगค์ความรู้มีความจริง ไม่มีองค์ความรู้ไม่มีความจริง เราจะบอกคนอื่นได้อย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพวกเราด้วยอะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพวกเราด้วยหลักเกณฑ์ พุทธศาสน์นะชัดเจนกว่าวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ที่เขาทำของเขาแล้วมันก็เป็นทฤษฎีอยู่ทางโลกนั้นนะ ใ้ฉันมันเป็นความจริงรู้จริงขึ้นมาจากในใจเลย แล้วความจริงที่รู้จริงจากในใจมันเป็นอันเดียวกัน

พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ในวันมาฆบูชาเป็นพระ-อรหันต์เหมือนกัน รู้เหมือนกัน จะมาความรู้แปลกแหวกแนวแปลกประหลาดกว่าคนอื่นเป็นไปได้ ไอ้ที่มีความรู้แปลกประหลาดมหัศจรรย์นะ อริยสัจมีหนึ่งเดียว อริยสัจมีหนึ่งเดียว มันจะแตกต่างจากกันเป็นไปได้ ไม่ได้หรอก ถ้ามันแตกต่างจากกันนะ มันต้องมีคนหนึ่งผิด ๒ คนที่เถียงกันต้องมีคนหนึ่งผิด แต่ถ้ามีความเห็นเหมือนกันมันจะผิดไปได้อย่างไร

นี่พูดถึงถ้าพูดถึงเรื่องกายกับใจ ที่นี้พอกายกับใจมันคลุกเคล้ากัน เขาเรียกกรรมมันคลุกเคล้ากัน เราเลยแยกอะไรไม่ออกเลย นี่เริ่มต้นปฏิบัติหลวงตาท่านสอนว่าอย่างนี้ “เวลาปฏิบัติมันยาก ยากตอนเริ่มต้นนี่ แล้วยากอีกหนก็ตอนที่ **สิ้นสุด**” ยากตอนเริ่มต้นเพราะการเริ่มต้นเราทำอะไรไม่เป็น มันขลุกขลักไปหมดเลย แต่พอฝึกหัดไป ฝึกหัดไป เขาเรียกว่าภาวนาเป็น ภาวนาเป็นทำสมาธิได้ชำนาญ เขาเรียกว่ากัลยาณชน แล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง นั่นละ เขาเรียกเริ่มภาวนาเป็น พอภาวนาเป็นแล้วมันจะก้าวเดินไปได้แล้ว

แต่เริ่มต้นยังภาวนาไม่เป็นนี่ล้มลุกคลุกคลาน แล้วยืน ไม่ได้ เดินไปเองไม่ได้ แต่ถ้ามันภาวนาเป็นแล้วนะ เดินไปเอง ได้ เราจะไปหาครูบาอาจารย์เป็นครั้งเป็นคราวไปหาครูบา-อาจารย์ต่อเมื่อมันติดขัด แล้วบางทีกิเลสมันรุนแรง เราสู้ไม่ได้ หรือเราใคร่ครวญขบปัญหานี้ไม่แตก เราจะไปหาครูบาอาจารย์ เรา ให้ครูบาอาจารย์เราช่วยไปปรึกษาไปถามท่าน ท่านจะแก้ไข การว่าแก้ไขนี้ครูบาอาจารย์ท่านสอนกันแบบนี้ ถ้ามันก้าวเดินไปได้แล้ว ภาวนาเป็นไปได้แล้วนั้นมันจะก้าวเดินไปได้ แล้วเราจะไปหาครูบาอาจารย์เป็นครั้งเป็นคราวเพื่อจะให้ท่านแก้ไขเราๆ ให้แก้ไขเราให้ผ่านพ้นไปได้

แต่ถ้ายังภาวนา ภาวนายังไม่เป็น เริ่มต้น เห็นไหม มีครูบาอาจารย์อยู่มันก็สับสน ไม่มีครูบาอาจารย์อยู่ยิ่งสับสนใหญ่เลย มันสับสนไปตลอดละ สับสนไปจนกว่าเราจะยืนได้ ฝึกหัดได้ ฝึกหัดเป็น แล้วภาวนาเป็น ตอนนั้นนะเราจะเอาตัวรอดได้

นี่พูดถึงว่า “กินเหล้าเพื่อรักษาโรคผิดศีลหรือไม่คะ”

เราถึงบอกว่ามันเป็นปัญหาโลกแตกไง มันเป็นปัญหา มาตั้งแต่ต้น แล้วที่นี้พอเป็นปัญหาดังแต่ต้น เรามองสังคมไปไง ดูสิ เวลาพระที่เขากินเหล้ากัน เขาบอกกินยาดอง เขากินยาดอง คำว่า “ยาดอง” ยาดองมันก็เป็นยา แต่กินแล้วมันก็เมา มันก็ เสียหาย นั่นหรือกินยา ถ้า

คนเราเขาก็ไม่กินหอยก เขารักษาไปทางอื่นก็ได้ แต่ไฉนมันเป็นการพูดเอาตัวรอด พูดเพื่อจะดี แต่มันไม่ดี

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราเห็นว่าสิ่งนี้ถ้ามันเป็นโอสถ ได้ แต่ถ้าเราเห็นว่ามันเป็นสุราเราไม่ทำ เราจะบอกว่าการรักษาโรคนี้ยามี่หลายชนิด ในปัจจุบันนี้มันมีแผนปัจจุบันกับมีแผนไทย แล้วจะมีแผนจีนอีกด้วย กินยานี้ยามันหลากหลายนัก แล้วถ้าเราจะเอาคุณธรรมของเรา เราพลิกแพลงของเรา ชนิดนี้รักษา ไม่ได้ไปรักษาทางอื่น รักษาไม่ได้ ทั้ง

ธรรมโอสถ ธรรมโอสถเลย หายใจเข้านึกพุท หายใจ ออกโธ เป็นก็เป็น ตายก็ตาย สุดท้ายแล้วโรคภัยไข้เจ็บ หายหมด มันกลัวตาย โรคมันกลัวตาย

แต่ถ้าเราอ่อนแอ ทุกอย่างมีความจำเป็นไปทั้งหมด เว้นไว้แต่ภาวนาไม่ต้องอย่างเดียว ทุกอย่างมีความจำเป็นหมดเลย อะไรก็จำเป็นทั้งนั้น มันจะพาส่งออกไป เวลาจะมานั่งสมาธิ ภาวนานี้ไม่จำเป็น แต่ถ้าคนจำเป็นนะ นั่งสมาธิภาวนาจำเป็นที่สุด อย่างอื่นนั้นเป็น **เครื่องอาศัย** ไฉ้พวกนั้นมันจะเข้ามา ยุ่งกับเราไม่ได้เลย แต่ถ้าจิตใจเราอ่อนแอ ไฉ้สิ่งที่เป็นเครื่องอาศัยเป็นความจำเป็นทั้งหมดเลย สิ่งที่จะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ขึ้นมากลับเป็นความไม่จำเป็น อยู่ที่กิเลสมันปิดบัง อยู่ที่กิเลสมันครอบคลุมครอบงำหัวใจ

ถ้าหัวใจเราดี หัวใจเราสะอาดแล้ว หัวใจมีหลักเกณฑ์แล้วนี้วินิจฉัยได้ มีความจำเป็นเราก็กิน ถ้ามันกินแล้วพอมันดีขึ้นเราก็หยุด เราก็เลิก แล้วเราพัฒนาของเราขึ้นไป เราจะไม่จมอยู่กับเรื่องอย่างนี้ เราจะไม่จมอยู่กับโลก เราจะเป็นผู้ที่ฉลาดเอาตัวเรารอด ไม่จมปลักอยู่กับกิเลสต้นหาความทะยานอยาก เอวัง